

בין אור

לחורשן

פנינה גוטמן מאותגרת מעל עשר שנים
במסלול אקסטרים עוצר נשימה. עליות, ירידות
דרסטיות ולב מתנדנד בין שמים לארץ.

כלפי חוץ היא נראית אישה רגילה, כמוני וכמוך.

אבל בתרמיל שלה היא אספה חוויות
מגלגלי ענק, סנפלינג, נחלים שוצפים,
בורות ללא מים, עם נחשים ועקרבים...

ולמרות הכל, אחרי הכל, היא פה, עם חיוך,
מוכנה לצאת איתנו למסע שיתוף.

מוזמנת להצטרף.

פרידי לינדר

לא עזרו לך במהלך הדרך הקשה הזאת?

"בחודש הראשון אנשים הציעו עזרה, תמיכה. אחרי חודש חזרו כולם לחיים, רצים, מתפקדים, מי זוכר שיש פה מישהו שזקוק לעזרה?! דווקא אז כאשר היינו אמורים לחזור לשגרה, אז היינו זקוקים לתמיכה, להתעניינות. ההתאוששות לקחה שנה שלמה. שנה בה הייתי לבד. מתמודדת, מחזקת את בעלי, ואני, לבד."

באותו הזמן כל כך רציתי לצעוק לעולם: 'אנשים, כשמישהו עובר משהו, ונראה לכם שהוא עבר את זה כבר, שהוא אחרי זה - לא תמיד זה נכון. תתעניינו, תציעו עזרה, גם אם דחו אתכם לפני חודש. אולי היום העזרה שלכם קריטית ונזקקת. אל תחפשו לסמן ווי וללכת הלאה. אני מבינה אתכם, כולנו עמוסים, כולנו לחוצים. אבל לפעמים חמש הדקות עם ההתעניינות שלכם יתנו כל כך הרבה כוח למי שמתמודד ונאבק. הם יתנו לו כוח לסיים את היום עם חיוך. אל תסמנו ווי לעצמכם - אם הצעתי פעם אחת, אז זה מספיק. תעזרו לשני לסמן ווי על עוד יום מתמודד שהוא עבר..."

גלים של תקווה

הרצון של פנינה לחבוק ילד רק התגבר ונכנס למסלול חדגוני של אכזבות קשות.

"במהלך השנה הזאת חווינו פעם ראשונה, לצערי גם לא האחרונה, תקווה גואה ומתנפצת כעל שובר גלים. שהותירה אותנו הלומים. המשכנו במסלול, תקוות שמתנפצות, בירוים ועוד שרק חזרו והחווירו לנו שוב ושוב ושוב את ה"לא". בזמן הזה למדתי עד כמה לעיתים הסביבה יכולה להכביד. אפילו ההורים הכואבים של אותם מתמודדים ובני המשפחה האוהבים והדואגים שסביב. אני יודעת שהכאב שלהם הוא גם גדול. הוא ענק, בטוח. אבל צריך לתת להם מרחב. אל תחפרו. אל תרגיעו את עצמכם עם הסגולות שתתנו להם. אולי קשה לכם לשמוע את זה. לא נעים לומר, אבל להם, קשה יותר. תפנקו אותם. תנו להם כסף כשאתם יכולים. לפינוק, לנופש. אל תבטיחו "חכי, חכי, איך נפנק אותך ואת הנסיך או הנסיכה... נקנה ונביא ונעזור ונשמח". כעת הם זקוקים לכם יותר. ובעיקר תשמרו על מרחק מכבד. אף אחד לא יודע מה הם עוברים. עם מה הם מתמודדים, עם איזה אובדן או בור שחור..."

זה נשמע נורא, וסליחה על העזות, אבל לא מתרגלים למצב?

"אם מישהו חושב שמתרגלים, אז הוא חושב, האמונה היא כמו שריה, הקב"ה שולח לנו כל פעם משקולת יותר כבדה, לאמן את השריר שלנו יותר, וכל פעם כשהמשקולת נופלת בהתשה ומתגלגלת לרצפה, כאבי השרירים רק חזקים יותר. נכון, סף הכאב עולה מאימון לאימון. במקביל, השריר מתחזק יותר מאימון לאימון. אנחנו כבר מיומנים יותר, מנוסים יותר, יש לנו יותר כלים ויכולות להתמודד עם הכאב. אבל הכאב נשאר והוא כואב תמיד."

מתוך הכאב העצום, פנינה ממשיכה במילים מחזקות של אמונה: "אני יכולה לומר בבטחון גמור, שאם מסלול אקסטרים, אז אני בוחרת רק את האקסטרים שלי הפרטי. למרות כל התקוות המתנפצות, היו לנו עוד תקוות. וזה המון. כשאני חושבת על האופי שלי, על האישיות שלי. אני רואה בחוש איך הקב"ה ברחמיו התאים לי מסלול מדויק, עד הפרטים הקטנטנים."

עברו עשר שנים מאז החתונה. טיפסנו, נפלנו, קמנו, כשלנו שוב, טבענו, אנשים טובים דאגו למשות אותנו מהמים ולהשיב

אל מול חיוך מזמין ועיניים מחייכות, אני מתיישבת ומנסה להבין את הרקע שמאחורי הדמות החזקה והמאמינה.

מי את, פנינה?

"אני הבת הבכורה במשפחה, מיוחדת, מיוחדת, מיוחדת, מושלמת. לא כמו כל הבכורות, הרבה יותר..."

צעדתי במסלול הרגיל, גן, בית יעקב, תיכון, מסלול חינוך מיוחד, שידוכים, אירוסין, חתונה. אושר ואושר.

הארנו פנים לחיים, הם החזירו לנו חיוך. כך זה עובד קבוע, הייתי בטוחה. הייתי אופטימית.

כהמשך נורמלי ותקין לכל האושר והטוב שמילא את חיי, הייתי אמורה לספר לכן שאחרי שנה לחתונה חבקנו בזרועותינו בן, כולם שמחו איתנו בברית ובפדיון, והאושר הרקיע עדי עד.

אבל לא הכל מושלם, גם אצלנו, ומסתבר שהקב"ה תכנן לנו מסלול אקסטרים."

עד כדי כך?!

"כן, ממש כמו במסלול אקסטרים". פנינה מחייכת ומסבירה, "את כבר בטוחה שאת לא שורדת יותר, הגעת לסף, לקצה גבול היכולת, את בטוחה שהנה, נותר רק לחצות את הנהר הגועש וסיימנו. אחרי הנהר הגועש, את בטוחה שנוותר רק הסנפלינג המפחיד הזה וסיימנו. לאחר הסנפלינג את מגלה שטעית, עלייך לטפס את ההר בחזרה... מסלול מאתגר כבר אמרנו?"

אז טוב, שנה ראשונה אף אחד עדיין לא לחוץ. אך בשנה שנייה, כבר התחלנו להילחץ ויצאנו לדרך ארוכה. זוכרת עד היום, שמונה שנים אחרי, את ההלם, כשהתחלתי להבין שמישהו לא מסתדר 'זה לא יכול להיות', חשבתי לעצמי: 'זה לא קורה לנו. אנחנו לא נהיה זוג שממתין לישועה. הנה, כבר וניוועי'.

הכל הרי הלך חלק עד עכשיו, לא יכול להיות שבדיוק בנקודה המשמעותית הזו, בדיוק בנקודה בה אנו אמורים להפוך להורים משהו ישתבש.

זו הייתה פעם ראשונה שטעמתי טעם חמוץ של אכזבה, טעם מריר של תקווה שהתנפצה.

עוד לא הספקנו להתמקם בסטטוס החדש וגילינו מהר מאד אתגר חדש ולא צפוי במסלול שלנו.

בעלי לא הרגיש טוב, ניתוח ראש מסובך, התאוששות קשה, מתישה. החרדה הייתה אימה. זאת חרדה לופתת. האם אשאר אלמנה, בודדה וללא ילדים?!

זוכרת את עצמי בודדה כל כך. הוא בטיפול נמרץ ואני לבד, נכון, הייתה שם משפחה, משפחה תומכת ואוהבת. אבל אני, אני הייתי לבד. מגלה את תהום הבדידות."

איך שרדת את זה?

"יום אחד, כבר לא יכולתי יותר", היא משתפת, "מעומק התהום זעקתי אליו. גיליתי את הקב"ה ממקום מחובר ועמוק. פגשתי את הקב"ה בתוכי, בתוך מקומות שאף פעם לא הכרתי. בתוך מקומות שלא ידעתי שאפשר להגיע אליהם."

24- שנות נסיון

מכללת מדיטבע
לרפואה משלימה ובריאות הסביבה

החלה הרשמה לשנה"ל תשפ"א

פתיחת שנת הלימודים
קדומה נקאקר

מקצוע לחיים. לימודי תעודה: נטורופתיה,

אורח חיים בריא, פרחי באך, ארומתרפיה, צמחי
מרפא רפלקסולוגיה, עיסוי רפואי,
קוסמטיקה טבעית, שיאצו, דיקור אוזן, הילינג
אנרגטי.

מקצוע לגברים. קורסי הדברה:

קורס למדביר בדירות
(הכנה לקבלת רשיון ממשלתי, ממשרד הגנת
הסביבה).

קורס הכנה לרשיון קבלן אינסטלציה

לגברים: בעקרונות בתנועה, טיפולי מגע

שנה טובה
לכל לקוחותינו

קפולן 34, החווה החקלאית, פי"ת

טל' 03-9233946 | www.meditava.com

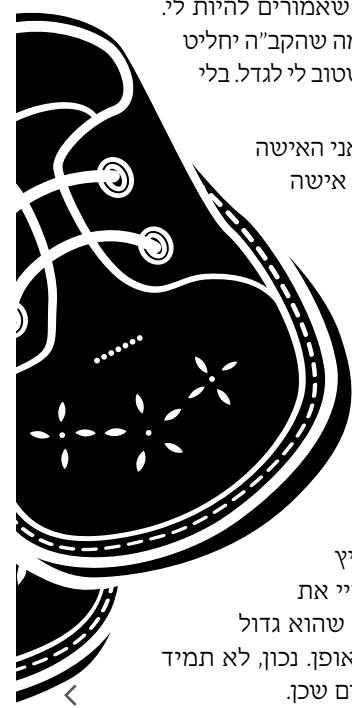
לנו רוח חיים. רוח תקווה."

עשר שנים!?! של ציפייה וניסיונות בלתי נגמרים...?

פנינה נעצרת לרגע כאילו נושמת את השנים שוב, אך ממשיכה לדבר בנחישות: "בשלב מסוים, ירדתי מהרכבת, הפסקתי לרדוף אחרי ההספקים שאמורים להיות לי. לא 12 ילדים, ולא 8, אלא בדיוק כמה שהקב"ה יחליט בשבילי. בדיוק את מספר הילדים שטוב לי לגדל. בלי הנורמות המלחיצות מסביבי."

ואני לא אישה גיבורה, בכלל לא. אני האישה הכי נורמלית ורגילה בעולם. אני אישה מתמודדת.

מתמודדת עם אתגר נכון, האתגר הזה הצליח להשתלט לי על החיים, לפעמים. הוא הצליח להביא אותי לקצה של הקצה, גם לפעמים. אבל אני בחרתי בחיים. בחרתי לחיות. ושוב, לא כי אני גיבורה. ממש לא. אני פשוט אנוכית. אני רוצה שיהיה לי טוב. ולחיות את החיים זה הדבר הכי טוב שאני יכולה להמליץ עליו. לכל אחת במקום שלה. תחיי את החיים שלך. אל תתני למוות ככל שהוא גדול להשתלט על החיים. תנסי בכל אופן. נכון, לא תמיד תצליחי: אבל תנסי בשביל הפעמים שכן.

"בשנה שנייה, כבר התחלנו להילחץ ויצאנו לדרך ארוכה. זוכרת עד היום, שמונה שנים אחרי, את ההלם, כשהתחלתי להבין שמשהו לא מסתדר. 'זה לא יכול להיות', חשבתי לעצמי. 'זה לא קורה לנו. אנחנו לא נהיה זוג שממתין לישועה. הנה, כבר, כבר וניוושע'"

"החרדה הייתה איומה. זאת חרדה לופתת. האם אשאר אלמנה, בודדה וללא ילדים!?! זוכרת את עצמי בודדה כל כך. הוא בטיפול נמרץ ואני לבד, נכון, הייתה שם משפחה, משפחה תומכת ואוהבת. אבל אני, אני הייתי לבד. מגלה את תהום הבדידות"

הוא היה איתי, בכה את הבכי שלי, הבין הכי שבעולם. משפט שלו הולך איתי עד היום, זה היה משפט שיותר מהכל נתן לי להבין כמה הוא באמת מרגיש אותי "פנינה, צריך מטאטא עם שערות מאד עדינות וצפופות כדי לאסוף את פירורי השברים שלך".
ו-זהו".

והבור ריק, אין בו מים

אני תוהה מולה איך ממשיכים מהמקום הזה ואם יש לאן. פנינה בתגובה מספרת על תחושת ההחמצה הנוראית, על חוסר היכולת לאסוף את עצמה. שאלתי את עצמי בנקודות השבר שלי, 'מה הלאה?! איך קמים וממשיכים מכאן, האם יש אפשרות לקום ולהמשיך. האם יש בשביל מה לקום ולהמשיך, למה להילחם?! על מה להילחם?! כדי ליפול ולהיפצע עוד יותר?!' הרגשתי איך הלב שלי נמחץ מהאובדן, מהאין. מלחוש שוב "הבה לי בנים ואם אין, מתה אנוכי". אחת המלאכיות המשמעותיות שנשלחו אלי משמיים, הייתה מורתי היקרה. היא נתנה בי יכולת להתמודד והמון כוח. המילים שלה מלוות אותי הרבה. "אהבה עקרה, את כל כך רוצה לתת, כל כך רוצה לאהוב, אבל, את עקרה, אין לך למי לתת, אין לך את מי לאהוב". כשפנינה מדברת על מורתה, שומעים כמה המורה החזיקה ונתנה לה כוח "עוד מאז שבעלי היה בבית חולים". כעת אני זו שרוצה לצעוק ולהגיד לעולם שמסביבי: "אנשים, יש לכם כוח בפה ובלב", לו רק ידענו עד כמה... אבל פנינה ממשיכה בסיפור המרגש שלה ואני שותקת. "הגעתי לנקודת המוות. עברתי בתוכה. גיליתי שם גם את הקב"ה בדברים הקטנטנים. בנקודות האור הקטנטנות שבתוך החושך הממית. מנצנצות וקורצות לי. 'בת של אבא, הוא איתך, בדברים הקטנטנים האלו, אז בטח ובטח גם בדברים הענקיים והמוחצים'. ושם, בנקודת המוות הזאת בחרתי בחיים. בחרתי להילחם לחיות את החיים. זה לא היה קל. לפעמים חשבתי להתחרט על הבחירה שלי. אבל שוב, בחרתי בחיים! הקב"ה שלח לנו את המלאכים שלו. את הארגונים שדאגו לתת לנו כוח. את החברות שהיו שם. את המשפחה שהייתה עם כל הכאב. ולמרות הכל, אני נשארת לבד. אני רוצה ומנסה לשאול משהו, פנינה מתחייכת ומעדכנת: "תמיד בשלב הזה מגיעה השאלה, אז מה נתן לך את הכוח? אז דבר ראשון, מי אמר שתמיד היה לי כוח?! הרבה פעמים יותר ממה שהיה לי, לא היה לי כוח. הכוח הגדול, גם אם לא הבנתי וראיתי מיד, להרגיש את נוכחות השם איתי, בכל שלב ושלב, בנשימות הכי שטחיות של היומיום. עובדה, אני כאן, מחייכת, דומעת וחיה הכי שאפשר. חזרתי שוב לבית הריק והשקט. הדממה צעקה חזק יותר. מנכיחה את האין, דורשת למלא את הידיים הריקות. לאחות את הלב השבור. החיים לא שאלו אותנו הרבה, הם דרשו מאיתנו לחזור לחיות אותם. לא היינו לפני נקודת שבירה. נשברנו כבר, היינו אחריה, כעת פשוט לא ידעתי איך לקום".

זה נורא לחשוב שאנשים עוברים את זה, ממשיכים לחייך

הדרך שלי לבחור בחיים, הייתה גם ללכת לטיפול רגשי. לקבל תמיכה במצבים הלא הגיוניים שהחיים הזמינו לי. כשמישהו נתקל במסלול שלו באתגר קשה, שידאג לקבל עזרה. שידאג לעצמו למקום שנותן מרחב נשימה. תמיכה וכוח. זה לא לוקח את ההתמודדות. זה כן נותן כוח לעבור את זה, טיפונת יותר בקלות".

סערה מסחררת

לאחר שנים פנינה הגיעה לתחנה קסומה במסלול. היא הייתה קשה, מתישה, אבל מלאה בקסם. בקולה של פנינה יש גוון חדש, הקב"ה שלח להם טוויסט בעלילה, והיא מודה על זה. בתקופת האופוריה הזו בה חשבה שהנה הכל הולך להשתנות ועל הצד הטוב ביותר, היא יכלה לדקלם לכם את כל דגמי עגלות התאומים, המותגים ואלו שאינם. מה יותר נוח ומה יותר יפה.

ואז?

"גיסתי הקטנה התחתנה. היה טוב לא להרגיש שאני זאת שגורמת לנקיפת צער בשמחה. ואפילו ההיפך, אני הכפלתי את השמחה. שבוע אחרי החתונה, נעלם לו הקסם. וחושך השתרר על פני תהום. אני לא מרגישה טוב. מוקד, בית חולים, ולא, אבא, זה לא יכול לקרות. לא שוב. אבל כנראה שזה כן יכול היה לקרות. כן, שוב. הכנתי אתכן למסלול אקסטרים. אותי, לא הכינו. זוכרת את עצמי מטושטשת, על מיטת בית החולים. כשבעלי נכנס לחזה, אמרתי לו מתוך ערפול חושים "אני עדיין אוהבת את השם, אני עדיין מאמינה שהוא אוהב אותי ואני עדיין מאמינה שהוא עושה לי רק טוב". המילים האלו ליוו אותי גם אחר כך. כי היו רגעים בהם הרגשתי שאני מאבדת את זה. איך, איך זה קרה, איך זה יכול להיות, הכיצד שוב עקרה אנוכי?! אבל הזיכרון הזה שלי, שוכבת מטושטשת, בתוך הלם הידיעה, ועדיין אלו המילים שהוצאתי מהפה. המילים האלו היו עבורי סימן, שכן אני מאמינה, כואבת מאוד, לא מוצאת מקום לכאב. לאבדן, אבל לפני הכל ואחרי הכל, אני יודעת שזה מאבא, אני מאמינה שזה מאבא. מאבא באהבה". תמיד מתארים את האבדן כבור שחור שלא ניתן לקום ממנו. תוכלי לתאר ולשתף יותר באבדן אחרי? פנינה מבטיחה לנסות כמה שזה אפשרי: "עברתי את כל תהליך עיבוד האבל. הכחשתי, כעסתי, התמקחתי ונדכאתי. ממש כמו שהספר דורש. אבל אני זכיתי, ואבא עם אהבתו וחמלתו הרבה אלי היה שם, כמו שאמרתי, בכל נשימה ונשימה. התודה הענקית מגיעה לבעלי. הערכה עצומה, לא הייתי מבקשת מראש לעבור את מה שעברתי, אבל אני לא מוותרת על המקום והמרגיש בו היינו ביחד.

"שבוע אחרי החתונה"
 נעלם לו הקסם.
 וחושך השתרר על
 פני תהום. אני לא
 מרגישה טוב. מוקד,
 בית חולים, ולא,
 אבא, זה לא יכול
 לקרות. לא שוב. אבל
 כנראה שזה כן
 יכול היה לקרות.
 כן, שוב. הכנתי
 אתכן למסלול
 אקסטרים. אותי, לא
 הכינו"

"חזרתי שוב
 לבית הריק
 והשקט. הדממה
 צעקה חזק יותר.
 מנכיחה את האין,
 דורשת למלא את
 הידיים הריקות.
 לאחות את הלב
 השבור. החיים לא
 שאלו אותנו הרבה,
 הם דרשו מאיתנו
 לחזור לחיות
 אותם. לא היינו
 לפני נקודת שבירה.
 נשברנו כבר, היינו
 אחריה, כעת פשוט
 לא ידעתי איך לקום"

ראיון, שאלות, בירורים, המלצות. ו-זה כנראה יוצא לדרך.

כבר ביררנו על השכרת הדירה שלנו, היינו מוכנים לך שאולי בשבוע הבא אנחנו כבר עוזבים את הארץ, את המשפחה.

אבל התחנה הזו הייתה אתגרית יותר ממה שחשבנו. לפתע ניתק הקשר עם האחראי לשליחות. התקשרנו, שוב ושוב, אבל לא הייתה תשובה.

עוד שער נסגר בפנינו. אפילו לא ידענו למה. זוכרת את השבועיים האלה, לא הבנתי מה קורה פה, מה זה אמור להיות. השער הגדול נסגר לפני, אני מנסה לפתוח עוד שערים, לתת לתקווה ולרפיון להיכנס, אך השערים נטרקים בפניי אחד אחרי השני, מבלי לתת לי תשובה מדוע אני לא ראויה להיכנס בעד השער אחרי שבועיים כואבים, פתאום יצרו איתנו קשר. השער נפתח לפנינו לרווחה. מסיבות שלא קשורות אלינו, האחראי לא היה זמין בשבועיים האחרונים, הוא מתנצל, מבחינתו אנחנו יכולים לצאת כבר היום."

שליחות בחו"ל מהרגע להרגע?

"רגע, רגע, זאת רק תחנה במסלול..." והפעם יש בקולה מן האושר המושלם, כמעט.

"יחד עם השער הזה שנפתח, נפתח לנו עוד שער רחב ומואר הרבה יותר.

קיבלנו הצעה לאומנה. ילדה חמודה כבת שנתיים. הלב שלי חיפש להעניק, הוא מצא לב קטן שביקש לקבל.

הדבר המדהים מבחינתי, זאת ההבנה שההצעה לשליחות, הבירורים, הראיונות, זה לא היה סתם כך. הקב"ה שלח לנו את זה משמיים, שנוכל להחזיק את הראש עד שפייגי הקטנה תיכנס לחיים וללב שלנו. העניינים התחילו להתקדם, כמעט לרוץ אפילו.

ואז- אז הגיעה הקורונה.

בשלבים האחרונים, כשכבר כמעט ראינו תחנה רגועה במסלול.

בעלי נדבק, כשהוא הבריא, אני קיבלתי את התשובה החיובית.

כמה שנים חיכינו לתשובות חיוביות, ופתאום החיובי שלי הפך להיות שלילי."

זה כבר בלתי ניתן לעיכול, לגעת בישועה והיא שוב חומקת ממך, אני לא יכולה כבר את הדחייה האין סופית הזאת. אבל

פנינה כמו פנינה לא מאכזבת...

"אפשר לומר שלקחנו

הבראה לפני לידה.

החלמנו במלונית,

שם מול הכינרת

יכולנו להתכונן

ר ג ש י ת ,

הייתה לנו

תקופת

הכנה

ללידה'

ש ל

חודשיים,

ולתפקד כאילו כלום...

פנינה מסתייגת ומוסיפה מיד: "חשוב לי להדגיש, תזכרו שאתן קוראות את הסיפור שלי, לא של חברה שלכן, לא של בת משפחתכן. זה הסיפור שלי עם דרך ההתמודדות שלי במסלול.

זכרו, כל אחת מתמודדת בצורה שונה.

המסלול של כל אחת הוא שונה.

כל אחת זקוקה לתמיכה אחרת, לעזרה שונה.

שתי נשים יכולות לעבור את אותו סיפור בדיוק.

אבל לכל אחת זה מפעיל מנגנונים אחרים. לכל אחת

מתעוררים רגשות אחרים.

אתן רוצות לדעת איך להגיב, מה לעשות, תתבוננו

טוב בעיניים של מי שמתמודדת. העיניים מספרות

הרבה. תנסו להבין למה היא זקוקה. תשאלו אותה

למה היא זקוקה.

והכי חשוב, אל תתעלמו! אנשים מרגישים לפעמים

חוסר יכולת להגיב. מי אני שיכולה להבין בכלל ולתת

אמפתיה מול כזה שבר?

תדעו תמיד, "חוסר תגובה, הוא גם תגובה" ודווקא

התגובה הזאת היא הכי פוגעת, הכי כואבת.

יותר מכל תגובה אחרת שאולי לא הייתה מדויקת.

אבל היא לפחות הייתה.

לדוגמה אספר שטסנו לשבוע אחד לניו יורק, כדי

להתאוורר קצת. אנשים טובים שדאגו לנו לשבוע

אחד שיעזור לנו לחזור לחיים. הממתנים לא עשירים.

ההיפך, אם לא אנשים טובים וארגונים שונים... בטוח

שלא יכולנו לשרוד. כלכלית ורגשית. זה עודד אותנו,

כאלו הממתנים כבר עשר שנים, שהתקוות מתנפצות

להם אחת אחרי השנייה והם עדיין מצפים לישועה.

זה נתן כוח, הצלחנו לנשום, אפילו לחייך חיוך קטן.

חזרנו לארץ."

באמת נס שיש מי שנותן לאנשים את היכולת לאגור

כוח. אני מפטירה, ופנינה מצחקקת "צר לי לאכזב

אותך.

כי אם אומר שחזרנו עם כוח, חזרנו להתמודד ולשמוח.

זה יהיה שקר גס.

אבל הנסיעות האלו תמיד נותנות מרחב נשימה. זה

נותן את הכוח להרים את הראש מעל המים הגועשים,

לקחת אוויר ולהמשיך לשחות, לצלול, לעבוד ולהאמין.

ואז שקלנו נקודת מסלול חדשה."

לעבר הלא נודע

"בהמלצת האדמו"ר שלנו, חשבנו על נקודת מפנה חדשה.

אומנה.

כמהנו לילה, רצינו להעניק ולאהוב. והרי אנחנו כל

כך אוהבים ילדים.

ניסינו דרך עמותות שונות, עברנו, רצינו, ביקשנו.

נתקלנו בטפסים, בירוקרטיה וייאוש. זה תהליך, זה

לוקח זמן, ועדות ועניינים.

ואנחנו רצינו לתת. ומהר."

פנינה מהורהרת, נזכרת בסחרחרת שעברו ובסדר

העניינים הנכון.

"אנחנו לא מתייאשים, אם לא בתחנה הזו, נפנה

לתחנה אחרת. כך חשבנו על שליחות קירוב בחו"ל."

"כשהיא קוראת לי
"מאמי" זהו צליל
ענוג שמלא באהבה
ובקסם אינסופי.
מה שילד אחד יכול
לחולל ולעשות,
אין לו מושג אפילו.
ואני מצידי מרעיפה
על פייגי את כל
האהבה שהייתה
כלואה בי במשך
שנים. אומנה
מכניסה אור
לבית. את המילים
אהבה וילד, טיפות
מזוקקות זהב צרוף.
רגשות שאין להם
מילים"

נחל מפכה באהבה

לא יותר, אז הקב"ה דאג לנו לנופש לזמן הזה".
לו רק יכולתי להשמיע לכן לשמוע את הטון ואת
המנגינה של פנינה כשהיא מספרת על כך, זאת
שמחה מדבקת.
"פייגי נכנסה לחיינו!!!"

פנינה מספרת באושר על השמחה שמילאה את
חיייהם. וגם לא שוכחת להודות לכל מי שבדרך:
"אי אפשר לשכוח ולא להודות למשפחה ולכל
החברות. שהתרגשו ושמוחו. קנו מתנות ופינקו.
כל אלה שנכחו בכאב והשכילו לחוות איתנו את
האושר.

יש לי שקיות ממוינות עם פתקים, ברכות, מכתבים.
מכל התחנות שלי בחיים.
שקיות לתחנות המאתגרות והקשות.
ושקית ענקית בתחנה השמחה הנוכחית שלנו.
תודה, לו ידעתן כמה כוח נתתן לי ועדיין נותנות.
כי החברה משמעותית ונותנת כוח.

פייגי הכניסה איתה לביתנו אור שמחה, רוגע,
שלווה, היא הפכה אותנו למשפחה,
ל"טאטי" ול"מאמי".

כשהיא קוראת לי "מאמי" זהו
צליל ענוג שמלא באהבה
ובקסם אינסופי. מה שילד
אחד יכול לחולל
ולעשות, אין לו
מושג אפילו. ואני
מצידי מרעיפה
על פייגי את
כל האהבה
ש ה י ת ה
כלואה בי
במשך שנים.
אומנה מכניסה
אור לבית. אני
רוצה לתאר, להסביר,
את המילים אהבה וילד, טיפות

מזוקקות זהב צרוף. רגשות שאין להם מילים".
ושוב, צריך לשמוע את פנינה בלייב, את האושר
שמתפרץ מהמילים, כדי להבין כמה באמת לרגשות
האלה אין מילים. ניסינו, ביחד, לא מצאנו משהו
שיבטא מספיק.

"נכון, זה לא מתאים לכל אחד", מוסיפה פנינה, "זאת
דרך, דרך מתישה. חייבים להתגייס לזה. ביחד. אבל
זה שווה. יש אנשים שנמנעים מהצעד, מחשש - מה
יגידו האנשים? אל תתנו לחשש הזה לחסום לכם
את הדרך אל האושר.
ולא שהאנשים לא יגידו. הם יגידו ועוד איך, אבל
אתם תהיו מאושרים.

זה שווה.
ואני לא חושבת את זה רק לגבי האומנה. חושבת
כך על כל דבר אחר בחיים.
זה נכון לכם?! זה יהפוך אתכם לרגועים, מאושרים
יותר!?"

לכו בדרך שלכם, תשדרו את החוזק שלכם. את
ההחלטה שלכם.

אנשים יבינו. לא תהיה להם ברירה".
אני מבקשת מפנינה כמה מילים לסיים, והיא מסכמת
באהבה גדולה:

"רצינו ילד כדי לתת, כדי להעניק. להכניס כך שמחה
לבית שלנו.

הכאב של פייגי חבר לכאב שלנו.
הריפוי של פייגי מרפא גם אותנו.
פייגי דומה לי וזה מדהים.

היא רגישה וסוערת, כמוני ממש. זורמת עם הכל
ועם כולם. היא דבש. דבש טהור.
וזה בעצם הסיום שלי.

בתחנה הנוכחית במסלול שלנו.
תחנה שיש בה לב, לב שפעם בו רצון להכיל בתוכו
לבבות קטנים, אהובים.

ולב קטן שביקש להיכנס ללב שמוכן לקבל אותו.
ושני הלבבות האלו נפגשו.

לב של ילדה קטנה, בתוך הלב של אימא.
ואני גם, רגועה, מתרפקת, אהובה.

כן, לב של ילדה קטנה אצל אבא גדול ואוהב..."

New Born

מתרגשת מהמלא החדש?
רצה להנציח את הרגעים המזוקקים של הרך הנולד?
בואי להווייה קסומה של צילומי ניוברן מקצועיים ומרגשים.

התמונות שישוּבצו בתוך אלבום יוקרתי,
יספרו ויזכירו לכם המיד את אותם רגעים ראשונים וקסומים.

מחכה לך עם חבילת צילום המותאמת בסיועה עבורך
stverker@gmail.com / 0543986000

